

Només 25 milles i un pont espectacular separen Copenhaguen de Malmö, la tercera ciutat més gran de Suècia.

Dinamarca i Suècia comparteixen vincles històrics, lingüístics i culturals. A tots dos països els agraden els mercats laborals oberts, els impostos elevats i un estat del benestar generós. Pel que fa a les polítiques d'immigració, però, els dos països són mons a part.

Un exemple, la crisi migratòria d'enguany. El Govern de centre-dreta de Dinamarca, amb el suport des de les eleccions del juny del Partit Popular Danès (DPP), un partit antiimmigració, té un enfocament hostil de l'acollida de refugiats. Al setembre va posar anuncis a quatre diaris libanesos advertint als possibles immigrants de les dificultats a les quals s'haurien d'enfrontar si arribaven al país. De mala gana, Dinamarca es va oferir a acollir 1.000 refugiats d'altres països europeus, però després va canviar d'opinió. Suècia, en canvi, té els braços ben oberts. Aquest any, uns 150.000 sirians, afganesos i ciutadans d'altres nacionalitats han buscat asil en aquest país de 10 milions de persones (la majoria hi arriben a través de Dinamarca). Proporcionalment, la xifra és més elevada que la d'Alemanya.

Tot això va canviar el 24 de novembre, quan el Govern socialdemòcrata de Stefan Löfven va cedir davant la pressió de les xifres. Asa Romson, vice-primer ministre, semblava que es posaria a plorar mentre anunciava les mesures destinades a contenir el flux de refugiats a Suècia. Des de l'abril de 2016 la majoria dels refugiats només tindran protecció temporal, i tindran un dret reduït a portar membres de la família a Suècia. Per a un país que durant molt temps s'ha vist a si mateix com la consciència d'Europa, això és un cop molt dur.

Com a resultat, es pot percebre un cert tuf de *Schadenfreude* al Govern

MÓN

Un pont de burles

Suècia i Dinamarca es riuen l'un de l'altre per les seves polítiques d'immigració.

danès. Des de l'any 2001, sota la influència del DPP, els successius governs han endurit la política d'asil i ciutadania. (Una llei que prohibeix que els cònjuges estrangers menors de 24 anys es traslladin a Dinamarca és una de les més dures del món.) Les noves mesures de Suècia

ja fa temps que existeixen a Dinamarca, que va aprovar les seves últimes restriccions al juliol i se n'està plantejant més, incloent-hi una proposta per prendre els objectes de valor als refugiats per pagar pels costos de manutenció. "La gent ha estat mirant a Suècia i rient", diu

un funcionari danès. “[Els suecs] eren uns ingenus”.

Els danesos farien ben fet de contenir la seva alegria. Tot i l'evident necessitat de fer-ho, els països de la UE han preferit jugar a perjudicar els veïns en lloc de preparar una política migratòria coordinada. Així com el tancament de fronteres a Hongria va causar estralls a Croàcia i Eslovènia, els canvis unilaterals de Suècia afectaran Dinamarca. Les sol·licituds d'asil a Dinamarca, que ja han arribat al seu rècord (se n'esperen unes 20.000 aquest any), augmenten encara més, mesos abans que les mesures sueques entrin en vigor.

Això tibarà encara més les relacions entre els dos països. Suècia ha instat Dinamarca a seguir el seu exemple i aplicar controls fronterers, però Lars Lokke Rasmussen, primer ministre de Dinamarca, s'hi nega, dient que això podria atrapar més refugiats dins de

Dinamarca. Al setembre els dos governs no van aconseguir arribar a cap acord després que augmentessin els refugiats que intentaven arribar a Suècia a través de Dinamarca. Lykke Friis, ex-ministra danesa, diu que fa anys que les relacions no eren tan dolentes.

Els temors sobre la crisi dels refugiats van afectar un referèndum celebrat el 3 de desembre, dia en què es va publicar aquest article. Els danesos es van trobar amb una papereta amb una elecció desconcertant: hauria de renunciar el Govern danès a la seva exempció en assumptes de justícia i política domèstica de la UE per acceptar la legislació europea tal com ho fa la Gran Bretanya (això significaria que podria triar quines polítiques adopta)? Inevitablement aquesta pregunta va passar a un segon terme pel dubte de si respondre “sí” permetria a Brussel·les assignar refugiats a Dinamarca. El Govern va prometre que no. Però, com a la resta d'Europa, els danesos han perdut la fe en les promeses dels polítics.

Molts danesos pensen que el que és políticament correcte ha ofegat el debat migratori a Suècia a diferència del que passa a Dinamarca, on no hi ha cap opinió tabú. Això, argumenten, ha permès als Demòcrates Suecs, un partit d'extrema dreta antiimmigració amb arrels en el neonazisme, arribar al cim de les enquestes d'opinió de Suècia com a única alternativa al consens a favor de la immigració.

Però la línia dura de Dinamarca en matèria d'asil tampoc no ha servit per desarmar els populistes. Amb els anys, el DPP (que va començar com a una branca d'una insurrecció antiimpostos) ha arrossegat partits moderats en la seva direcció: actualment fins i tot els socialdemòcrates estan a favor de ser durs amb la immigració. Però fer cas al DPP no ha mitigat l'atractiu d'aquest partit. El DPP va quedar en segon lloc a les eleccions de juny amb el 21% dels vots. Els Demòcrates Suecs, que els altres partits suecs rebutgen, segons les enquestes

fins i tot obtindrien una mica més que el 21% dels vots.

La meva política és millor que la vostra

Cada país té problemes amb la integració. Algunes ciutats sueques s'estratifiquen per origen ètnic, i grups racistes han atacat centres de refugiats. Les 31 àrees de la “llista de guetos” del Govern de Dinamarca no s'assemblen a Detroit, però igualment tenen problemes. Al febrer, un home danès d'origen palestí va matar dues persones a Copenhaguen, una en un acte per la llibertat d'expressió i una altra fora d'una sinagoga. Cada vegada és més difícil contrarestar les crides dels grups islamistes. Tot i que les autoritats locals, incloent-hi la de Copenhaguen, s'esforcen per integrar les minories, de vegades sembla que vagin en una direcció diferent que els seus líders nacionals.

Les terres pròsperes dels països escandinaus semblen molt lluny dels mars que porten els refugiats a les costes d'Europa, o de les tenses fronteres dels Balcans que travessen a peu. No obstant això, Suècia i Dinamarca han aconseguit repetir alguns dels problemes de les zones més difícils d'Europa. Igual que molts altres països europeus, s'han reservat amb zel el seu dret d'actuar en solitari en el cas d'una crisi continental sense pensar en les conseqüències per als altres.

Les seves respectives diferències sobre els beneficis de la immigració o les obligacions amb els refugiats, solien ser poc més que una peculiaritat nòrdica. Actualment, amb milers de refugiats que es fixen en un país o en l'altre, són part del problema. Són aquesta mena de disputes les que expliquen per què Europa té tants problemes per fer front a la seva crisi migratòria. El fet que afecti dos dels països amb més èxit de la UE, a més, demostra com de difícil serà de resoldre. ●

Traducció de Paula Arnas Antolín